

[Gunnar Fog-Petersen.]

kan beslutte, at Dørene skal lukkes, naar „Hensynet til fremmede Magter“ gør det ønskeligt, hvilket sættes i Stedet for „Statens Forhold til fremmede Magter“. Jeg ser godt, at der ligger en Udvidelse heri, men jeg er ikke sikker paa, at den vil komme til at betyde saa forfærdelig meget i Praxis. Det er en meget fin Skelnen, der her gøres gældende, thi hvilke Forhold kan der her i Landet være til fremmede Magter, som ikke ogsaa i hvert Fald indirekte er Statens Forhold til fremmede Magter?

I Ændringen til § 29, 4de Stykke, foreslaas det, at Dørene skal kunne lukkes ogsaa under Domsforhandling. Denne Begrænsning af Offentlighedsprincippet maa jeg være noget betænkelig ved, da den kolliderer med det Hovedsynspunkt, som jeg har lagt til Grund, nemlig at Offentligheden skal være det fundamentale. Jeg ved ikke, om man gennem Udvalgsforhandlingen kan finde en Form, der gør Begrænsningen mindre end foreslaaet, men jeg skal gerne være villig til at overveje det.

De sidste Linier i Ændringen til § 30 synes jeg ligeledes, der er Grund til at se nærmere paa. Jeg kan i øvrigt ikke se rettere, end at de hører hjemme under den samme Paragraf i Retsplejeloven som de foregaaende Ændringer, nemlig § 29, men det er jo ogsaa et Spørgsmaal, som kan overvejes.

I den foreslaaede nye Paragraf efter § 194 foreslaas det, at man skal kunne paalægge et Vidne Tavshedspligt over for, hvad han erfarer i Retten, men at et saadant Paalæg skal tilstilles Retten til Afgørelse, hvis Vidnet ønsker det. Jeg ved ikke, om det ikke undertiden vil volde visse Vanskeligheder for forskræmte Vidner, naar de staar over for Politiet, at faa fremsat en saadan Begæring. Den Bestemmelse vil jeg gerne have en anden Begrundelse for end den, der er givet. I øvrigt trænger jeg ogsaa til Oplysning om, hvorvidt den foreslaaede Paragraf overhovedet lader sig anvende til Opnaaelse af det Formaal, som Hensigten er. I mange Tilfælde vil et Vidne jo have sagt, hvad han har oplevet, til mange, inden han overhovedet kommer i Berøring med Politiet og Retten, men dertil kommer, at et Vidne kan komme i den Situation, at det Vidnesbyrd, han har

aflagt i Retten, hos ham selv vækker Tvivl, efter at han har aflagt det; og hvis et Menneske kommer i denne Situation, saa skulde det vel være ham tilladt, f. Eks. hvis det er en Mand, at tale med sin Hustru om det Vidnesbyrd, som han har aflagt. Han maa ogsaa have Lov til at tale med sin Sagfører eller til, hvis han har en eller anden Ven, hvis Raad er ham meget værd i en vanskelig Situation, at tale med ham. Jeg synes, man her er gaaet frem paa en Maade, der vidner om, at man ikke helt har gennemtænkt Sagen ud fra de Retsprincipper, som er almindeligt gældende. Det kunde ikke falde mig ind at paastaa, at jeg har gjort det i den korte Tid, i hvilken jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig dermed, men det forekommer mig, at her er Ting, der trænger til en nærmere Under søgelse.

I den foreslaaede Paragrafs sidste Stykke staar der, at Paaløget staar ved Magt, indtil Sagen er paadømt eller bortfaldet, men vedrører Sagen flere Personer, bliver det bestaaende, indtil Sagen er afsluttet paa denne Maade for alles Vedkommende. Hvis jeg ikke skønner fejl, kan et Vidne, som i en kompliceret Sag har været Vidne til en begrænset, forholdsvis uvæsentlig Del af Sagen, men dog en Del, der betyder noget, derved komme ud for at faa paalagt Tavshedspligt ved Opklaringens Begyndelse og at have denne Pligt meget længe, hvis det nemlig trækker ud, inden man er færdig med andre Sider af Sagen og den sidst implicerede i Sagen; og her kunde man maaske komme til at paalægge et Vidne en Byrde, som det vilde være ganske umenneskeligt for ham at bære.

Hvad angaar Ransagning, staar der i Grundloven, at Boligen er ukrænkelig. Det gælder med visse Begrænsninger, men disse Begrænsninger skal være saaledes, at Hovedhensynet: at Boligen er ukrænkelig, ikke kan sættes til Side for det, der er Hensigten med Ransagningen, undtagen i ganske særlige Tilfælde, som ogsaa Grundloven forudsætter. Derfor vil jeg gerne have Lejlighed til at drøfte med den højtærede Minister, om det er nødvendigt at udelukke Retskendelse i det Omfang, der er Tale om her. De Steder, hvor der vel hyppigst kan blive Tale om at foretage en saadan Ransagning uden Retskendelse, vil naturligvis være i de